

Lucian Dan Teodorovici

SILVESTRU
ȘI
MARELE
DICTATOR

Cu ilustrații de Carmen Parii

POLIROM
2020

A hălăduit o vreme pe diverse străduțe, neștiind încotro s-o ia și dându-și abia acum seama că uitase să facă un lucru esențial înainte de plecare: să pună lăbuța pe un telefon mobil și să caute acolo o hartă a capitalei Arbundiei, pe care să și-o întipărească bine în memorie. Acum însă era prea târziu, așa că trebuia să se descurce la fața locului. S-a gândit să se strecoare într-un hotel, unde sigur ar fi găsit o hartă și ar fi rezolvat problema. Însă a observat că toate hotelurile erau închise, așa cum se și cuvenea în vreme de epidemie. Ar fi vrut să întrebe încotro s-o ia vreo altă pisică sau, cu toate riscurile, chiar vreun câine. Însă n-a întâlnit nici o pisică și nici un câine care să fie scoși la plimbare, căci oamenii respectau izolarea, așa cum se și cuvenea. Întâlnise, în schimb, doar niște viețuitoare, insecte, cum nu mai văzuse nicicând, un fel de cărăbuși care se adunau în copaci și urlau din toți rărunchii, scoțând sunete asurzitoare, precum al unor greieri teribil de răgușiți după o petrecere nebună în care cântaseră întreaga noapte. Silvestru a

încercat, în câteva rânduri, să obțină informații de la insectele astea stranii, însă n-a primit nici un răspuns: erau prea ocupate să falseze îngrozitor în concertul lor ratat ca să-l mai bage-n seamă pe pisoi.

În fine, după o perioadă de hălăduială fără direcție, s-a trezit în fața unui bulevard uriaș, iar aici aproape că s-a lăsat iarăși cuprins de-un acces de panică. Nu mai văzuse nicicând o stradă atât de largă, dar asta nu l-ar fi speriat dacă pe ea n-ar fi trecut nenumărate mașini, într-o viteză înspăimântătoare. Când spun că mașinile erau nenumărate, exagerez puțin, căci de fapt erau zeci, întrucât și șoferii respectau carantina. Însă exagerarea mea e totuși neînsemnată dacă o alăturăm celei din mintea lui Silvestru, care ar fi putut jura că prin fața sa treceau fix patru sute patruzeci de infinituri de mașini. Și era obligat să traverseze această stradă, căci pe partea cealaltă a ei văzuse ceea ce căuta încă de la intrarea în capitala Arbundiei: pe o clădire, se lățea un „H” alb pe fond albastru, ceea ce însemna că acolo se află un spital.

În ciuda curajului său, motanului i-a luat câteva minute bune, ba chiar undeva spre jumătate de oră, să-și adune energiile și concentrația pentru a putea traversa înspăimântătorul bulevard. Iar aici mă văd nevoit să mai fac o precizare: deși citise mult, deși ieșise deseori la plimbare în jurul casei, deși fusese uneori dus cu mașina în diverse călătorii scurte prin oraș sau pentru a conduce vreun membru al familiei la aeroport, Silvestru nu apucase să afle despre trecerile de pietoni. Știu că pare de necrezut, dar dacă stăm și ne gândim, până la urmă mai toți aflăm la un moment dat în viață câte un lucru pe care-l cunoștea întreaga lume în afară de noi. Și ne rușinăm atunci, dar de obicei trecem rapid peste rușinea noastră. În cazul lui Silvestru, lecturile sale pe telefonul mobil nu l-au dus, pur și simplu, spre vreun articol sau vreo carte care să trateze tema trecerilor de pietoni. În plimbările sale din jurul casei, iarăși n-avea cum să obțină informații în sensul acesta, pentru că, așa cum știți deja, locuia într-un mic sat de la marginea unui mare oraș, iar pe-acolo

nu era nevoie de treceri de pietoni. Sigur că ar fi putut afla despre ele în călătoriile sale cu mașina. Dar nici ele nu i-au fost de vreun folos în sensul ăsta, pentru că Silvestru călătorea întotdeauna pe bancheta din spate și, din păcate, avea rău de mașină. Așa încât, de fiecare dată când se vedea în automobil, refuza să se uite pe geam, căci răul i se accentua dacă făcea asta. Prin urmare, e de înțeles această mică lacună din educația motanului.

Dacă ar fi aflat că există treceri de pietoni, situația cu care se confrunta acum s-ar fi rezolvat simplu: la nici câteva sute de metri, se afla o asemenea trecere, iar el n-ar mai fi fost nevoit să aibă parte de atâtea emoții.

Să n-o mai lungim însă, să trecem la acțiune, așa cum, după vreo jumătate de oră, a trecut și Silvestru: s-a repezit printre zecile de mașini, curajos și concentrat la maximum. A ocolit bare de protecție și roți, aproape că a asurzit de la zgomotul claxoanelor și, mai rău decât orice, de pe la jumătatea drumului, ochii i s-au umplut de lacrimi orbitoare, din cauza gazelor

de eșapament eliberate de automobile. Însă, cum-necum, într-un final s-a văzut ajuns pe partea cealaltă. S-a oprit sub un coș de gunoi prins de-un stâlp, căutând din răspuțeri să soarbă guri cât mai mari de aer, ștergându-și ochii cu lăbuțele, abia mai putând să gândească. După care a simțit arsuri în coșul pieptului, amețeli puternice și, în scurtă vreme, l-a apucat o tuse de nestăvilit. N-aș prea vrea s-o fac, dar trebuie să recunosc aici un moment de slăbiciune al motanului. Când accesul de tuse s-a mai domolit, speriat, a gândit cam așa:

„Oare nu cumva ceea ce a citit fratele meu pe internet era fals? Oare nu cumva și animalele de companie pot face boala? Ah, în ce m-am băgat?”.

Și încă dacă ar fi gândit doar atât, poate că n-ar fi trebuit să-l considerăm chiar un moment de slăbiciune. Însă când tusea s-a oprit, iar privirea i s-a limpezit, fiind un motan rațional, și-a dat seama că nu vreun virus îi dăduse stările cu pricina, ci ele fuseseră cauzate de gazele de eșapament ale mașinilor conduse de oameni.

